

Sygn. akt I C 488/17 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.**

przeciwko A. D.

o zapłatę

I.zasądza od pozwanej A. D. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 17.625,52 zł (siedemnaście tysięcy sześćset dwadzieścia pięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 26 października 2016r. do dnia zapłaty , lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie.

II. umarza postępowanie co do kwoty 845,01 zł (osiemset czterdzieści pięć złotych jeden grosz).

III.oddala powództwo w pozostałym zakresie.

IV.zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 226,96zł (dwieście dwadzieścia sześć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 670,72 zł (sześćset siedemdziesiąt złotych siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

VI. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 191,28 zł (sto dziewięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 488/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 października 2016r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. D. kwoty 21.673,50 zł wraz z umownymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości

czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 18.902,94 zł (z tytułu niespłaconej należności głównej) od dnia 26 października 2016r. do dnia zapłaty, w tym kosztów procesu w kwocie 250 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż przysługuje mu wobec pozwanej wymagalna wierzytelność pieniężna, wynikająca z zawartej umowy (...) Nr (...) z dnia 17 września 2013r. w wysokości 30.085,23 zł. Podał, że na podstawie tej umowy pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki zgodnie z harmonogramem spłaty na podstawie zawartej umowy. Powód wskazał, że pomimo wezwań i monitów pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty. W związku z czym, po upływie terminu, do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 15 października 2016r. Powód skierował do pozwanej przedsądowe pismo z wezwaniem do zapłaty, które zostało doręczone w sposób umożliwiający jego odbiór i zapoznanie się z jego treścią. Wskazał, że zgodnie z warunkami umowy powód dochodzi kwoty 18.902,94 zł tytułem należności głównej, odsetek w kwocie 2.000,56 zł stanowiących różnicę pomiędzy sumą odsetek umownych naliczonych w związku z udzieleniem kredytu w kwocie 6.947,37 zł od dnia zawarcia umowy i odsetek karnych w kwocie 421,56 zł naliczonych od dnia 26 listopada 2013r. a sumą odsetek zapłaconych przez pozwaną w kwocie 5.368,37 zł. Nadto tytułem kosztów, opłat i prowizji kwoty 770 zł oraz dalszych odsetek naliczanych od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty (k. 2-5).

W dniu 21 lutego 2017r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu (k. 8).

Pismem z dnia 13 marca 2017r. pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości (k. 13).

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017r. (k.18) Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwaną sprawę przekazał do Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

W piśmie z dnia 10 października 2017r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa i wskazała, że przedstawione dowody nie są wystarczające dla udowodnienia długu i jego kwoty. Wskazała, że na wyciągu z ksiąg bankowych brak jest podpisu osoby upoważnionej do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i pieczęci banku, a jedynie pieczęć banku i podpis pełnomocnika powoda. Dodała, że jest to dokument prywatny. Pozwana wskazała także, że dokument zatytułowany rozkład spłaty kredytu i zestawienie wpłat nie są dowodami, a zwykłymi wydrukami podpisanymi tylko przez pełnomocnika procesowego, w związku z czym nie mogą stanowi dowodu zasadności i wysokości dochodzonej kwoty.

Powód w piśmie z dnia 27 października 2017r. wskazał, że przedłożone do akt dokumenty stanowią wydruki z systemu komputerowego zawierające informacje zapisane w formie elektronicznej, a zatem nie wymagają nawet poświadczenia za zgodność z oryginałem. Powód wskazał, że pozwana nie zakwestionowała roszczenia a jedynie zakwestionowała jego niezasadność oraz dodał, że pozwana nie podniosła, aby spłaciła zadłużenie w całości czy też w części.

Pismem z dnia 27 listopada 2017r. pozwana wskazała, że powód nie wykazał wysokości długu. Wskazała, że nie było ani jednej wizyty windykatora terenowego, za które naliczono opłaty. Zarzuciła również, że nie można naliczyć kosztów za wysłanie do kredytobiorcy wypowiedzenia umowy bo jest to niezgodne z prawem.

W piśmie z dnia 5 lutego 2018r. powód wskazał sposób wyliczania kwoty zwrotu składki za niewykorzystany okres ubezpieczenia oraz cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 845,01 zł i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie. Wniósł jednocześnie o zasądzenie od pozwanej roszczenia w kwocie 22.651,58 zł na którą składa się należność główna w kwocie 17.625,52 zł, odsetki za okres od dnia 17 września 2013r. do dnia sporządzenia pisma w kwocie 4.256,06 zł, koszty opłaty i prowizje w kwocie 770 zł oraz dalsze odsetki od dnia 6 lutego 2018r. od dnia zapłaty obliczone od kwoty 17.625,52 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Ponadto wniósł o zasądzenie kwoty 291,69 zł tytułem poniesionych kosztów postępowania.

Strony w toku postępowania podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2013r. pozwana zawarła z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. umowę (...) Nr (...). Na mocy tej umowy bank udzielił jej pożyczki w kwocie 25.000 zł, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami oraz zapłaceniu prowizji i opłat należnych bankowi zgodnie z niniejszą umową. Bank udzielił pożyczki do dnia 26 września 2018r. (§ 1 ust. 1 umowy). Oprocentowanie nominalne pożyczki wyniosło 9,99 % w stosunku rocznym i było stałe w okresie umowy. Kwota naliczonych odsetek umownych od udzielonej pożyczki wynosiła 8.354,37 zł (ust.4). Całkowita kwota do zapłaty przez Pożyczkobiorcę ustalona została na kwotę 38.439,60 zł (ust.7). Pozwana była zobowiązana do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 60 ratach miesięcznych, płatnych do dnia 26 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od 26 października 2013r., na rachunek banku, otwarty na potrzeby obsługi niniejszej pożyczki (ust. 8). Kwota miesięcznej raty pożyczki wynosiła 640,66 zł (ust. 9).

Za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne). Ich stopa jest zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosi 16,00% i jest równa czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (ust.15 zd.1). Zgodnie zaś z § 1 ust. 17 tej umowy w razie opóźnienia Pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Pozwana dokonywała z tytułu niniejszej umowy nieregularnych wpłat rat pożyczki i w różnych wysokościach. Ostatnia wpłata dokonana na rachunek techniczny pożyczki była w dniu 25 października 2016r. w kwocie 538,91 zł. Potem pozwana zaprzestała dokonywania wpłat.

Dowód:

- **umowa pożyczki z 17.09.2013r. k.31-36,**
- **załącznik nr 1 Tabela opłat i prowizji k.37,**
- **rozkład spłaty k. 40,**
- **zestawienie wpłat k.41.**

Pismem z dnia 28 sierpnia 2016r. powód skierował do pozwanej wypowiedzenie umowy z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w związku z zagrożeniem terminowej spłaty pożyczki i wezwał po upływie okresu wypowiedzenia do zapłaty całej należności jako wymagalnej t.j. kwoty 21.466,02 zł. Korespondencja skierowana do pozwanej została odebrana przez nią w dniu 15 września 2016r.

Z wyciągu z ksiąg bankowych powoda wystawionego w dniu 25 października 2016r. wynika, że pozwana z tytułu przedmiotowej umowy na dzień wystawienia wyciągu zobowiązana jest do zapłaty z tytułu kapitału pożyczki kwoty 18.902,94 zł. Natomiast na dzień 05 lutego 2018r. kwoty 17.625,52 zł

Dowód:

- **wypowiedzenie umowy z 28.08.2016r. k. 39,**
- **potwierdzenie odbioru k. 42,**
- **wyciąg z ksiąg bankowych k. 29-30,**
- **pełnomocnictwa rodzajowe k.25,**
- **odpis KRS k.27-28v,**

-pismo z 05.02.2018r. k.75-76v.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe t.j. Dz.U. z 2002r. Nr 72, poz.665 ze zmianami (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawierania przez strony umowy pożyczki, tj. w dniu 17 września 2013r.) - „ Do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu”.

Zgodnie zaś z art. 720 §1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wskazany art. 78 prawa bankowego zgodnie ze swoim literalnym brzmieniem nakazuje odpowiednio stosować przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu do ustalenia reżimu prawnego zawieranych przez bank umów pożyczek. Ustawodawca wyznaczył więc drugi, poza umową kredytu (szczególnym przypadkiem pożyczki) "zakres odniesienia" przepisów o zabezpieczeniu spłaty i oprocentowania kredytu - stosunek prawny powstały przez zawarcie umowy pożyczki (innej aniżeli szczególna postać umowy pożyczki). Poza odpowiednio stosowanymi przepisami o kredycie, umowa pożyczki ma przede wszystkim swoją odrębną regulację (art. 720-724 k.c.).

W tym miejscu należało wskazać, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art.6 k.c. stanowiąca, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Stąd na stronie powodowej spoczywał w toku niniejszego postępowania ciężar wykazania, iż doszło do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, a przedmiot pożyczki został wydany. Natomiast rzeczą pozwanej było wykazanie, że spełniła świadczenie polegające na zwrocie kwoty pożyczki, ewentualnie udowodnienie innych okoliczności niweczających lub tamujących roszczenie powoda (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 maja 2015 r., I ACa 904/14, LEX nr 1789978; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., I ACa 546/14, LEX nr 1665022; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 r., I ACa 174/14, LEX nr 1506240). Podkreślenia w tym miejscu wymagało, że okoliczności, których wykazanie obciążało powoda, tj. zawarcie umowy i wydanie przedmiotu pożyczki były w niniejszej sprawie bezsporne. Natomiast kwestią sporu była okoliczność związana z faktyczną wysokością zobowiązania (co do żądanych odsetek i innych kosztów) i wymagała ona wykazania przez powoda. Natomiast na pozwanej spoczywało wykazanie wysokości zwróconej pożyczki.

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk prezentowanych przez strony powództwo będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu okazało się zasadne jedynie w części.

W niniejszej sprawie nie stanowiło przedmiotu sporu, że pozwana zawarła umowę pożyczki z powodowym bankiem. Wynikało to wprost z dokumentu w postaci potwierdzonej kopii przedmiotowej umowy poświadczonej za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika procesowego. Strona powodowa uzasadniając żądanie zapłaty powoływała się na to, iż pozwana zaprzestała regulowania swojego zadłużenia i zalegała z zapłatą wymagalnych rat, co doprowadziło do wypowiedzenia niniejszej umowy i wymagalności zadłużenia powstałego z tego tytułu.

Jako dowód na poparcie tych twierdzeń powód przedstawił m.in. wyciąg z ksiąg banku zawierający informację o podstawie prawnej i stanie zadłużenia pozwanej. Wyciąg ten należało potraktować jako dokument prywatny. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (Dz.U.11.72.388) z dniem 5 kwietnia 2011r. art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665 j.t.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż nie wzbudziły wątpliwości Sądu przytoczone przez powoda okoliczności związane z treścią łączącego strony stosunku prawnego, datą jego powstania i wysokością zaległości pozwanej z tytułu należności

głównej umowy pożyczki gotówkowej(z uwagi na rozkład ciężaru dowodu w związku z zawartą umową pożyczki). W tym bowiem zakresie twierdzenia powoda znajdują odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, w tym umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy czy częściowo z wyciągu z ksiąg bankowych(co do wysokości spłaconego kapitału pożyczki).

Pozwana podniosła, że złożone do akt sprawy dowody przez powoda nie są wystarczające dla udowodnienia istnienia długu i jego kwoty. Pozwana A. D. podnosiła również, że nie było ani jednej wizyty windykatorka terenowego, za które naliczono jej opłaty oraz, że nie można naliczyć kosztów za wysłanie do kredytobiorcy wypowiedzenia umowy bo jest to niezgodne z prawem.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód w pozwie wnosił o zasądzenie od pozwanej A. D. kwoty 21.673,50 zł wraz z umownymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 18.902,94 zł (z tytułu niespłaconej należności głównej) od dnia 26 października 2016r. do dnia zapłaty. Następnie w piśmie z dnia 5 lutego 2018r. cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 845,01 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanej roszczenia w kwocie 22.651,58 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 17.625,52 zł, odsetki za okres od dnia 17 września 2013r. do dnia sporządzenia pisma w kwocie 4.256,06 zł, koszty opłaty i prowizje w kwocie 770 zł oraz dalsze odsetki od dnia 6 lutego 2018r. od dnia zapłaty obliczone od kwoty 17.625,52 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W niniejszej sprawie nie stanowiło przedmiotu sporu, że pozwana zawarła umowę pożyczki z powodowym bankiem, bowiem nie zaprzeczyła tej okoliczności, a nadto wynikało to wprost z dokumentu w postaci potwierdzonej przez pełnomocnika powoda kopii umowy - jako zgodnej z oryginałem. Strona powodowa uzasadniając żądanie zapłaty powoływała się przy tym na to, iż pozwana zaprzestała regulowania swojego zadłużenia i zalegała z zapłatą wymagalnych rat, wskazując przy tym szczegółowo, jakie kwoty i w jakich terminach (po sporządzeniu wyciągu z ksiąg bankowych z 25 października 2016r.) wpłacała pozwana, przedstawiając zestawienie wpłat dokonywanych na rachunek techniczny kredytu/pożyczki. Zgodnie z tym dokumentem wpłaty były dokonywane nieregularnie i w różnych wysokościach zaczynając od 100 zł, aż do 1.500 zł.

Wskazać w tym miejscu należy również, że Sąd zarządzeniem z dnia 18 września 2018r. zobowiązał pełnomocnika powoda do jednoznacznego sprecyzowania żądania pozwu przez wskazanie czy aktualnie wnosi o zasądzenie kwoty 22.651,58 zł wraz z umownymi odsetkami od należności głównej w kwocie 17.625,52 zł i od jakiej daty z uwagi na oświadczenie w przedmiocie cofnięcia pozwu co do kwoty 845,01 zł i rozszerzenie powództwa w zakresie żądanych skapitalizowanych odsetek umownych w terminie 14 dni pod rygorem przyjęcia, iż powód wnosi o zasądzenie kwoty 22.651,58 zł wraz z umownymi odsetkami od należności głównej w kwocie 17.625,52 zł od dnia 26 października 2016r. Pełnomocnik powoda nie wykonał nałożonego na niego zobowiązania, a Sąd zastosował przyjęty rygor.

O ile wysokość należności głównej została wykazana przez powoda, to wobec zgłaszanych przez pozwaną zarzutów, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego powód nie uczynił zadość obowiązkowi ciężącemu na nim stosownie do treści art. 232 k.p.c. w zakresie wykazania wysokości roszczenia odsetkowego i co do pozostałych kosztów. Dokonując oceny prawnej zgłoszonego w sprawie żądania należało mieć na względzie, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Z powyższego wynika, że ciężar udowodnienia faktów z którymi łączą się istotne skutki prawne obciąża tego, który się na nie powołuje. Obciąża go przy tym obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia wymienionych faktów. Na stronie powodowej ciążył, obowiązek wykazania istnienia wierzytelności oraz jej wysokość. Strona powodowa dla wykazania zasadności swojego roszczenia przedłożyła umowę pożyczki zawartą z pozwaną, wypowiedzenie umowy czy wyciąg z ksiąg bankowych. Strona powodowa twierdziła, że pozwana nie dokonała spłaty kapitału w kwocie 22.651,58 zł. Strona pozwana zarzucała, że powód nie wykazał tej okoliczności, zaś sama nie przedłożyła żadnych dowodów spłaty całego zaciągniętego zobowiązania. Skoro podważała twierdzenia w tym zakresie powinna wykazać tą okoliczność za pomocą dowodów zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego. Roszczenie w zakresie odsetek zostało również przez

pozwana zakwestionowane. W ocenie sądu w tym zakresie jednak powód nie przedłożył takich dokumentów, które w sposób jasny i precyzyjny określałyby wysokość tych odsetek. W tym stanie rzeczy, w obliczu konsekwentnego stanowiska strony pozwanej, kwestionującej żądanie pozwu w całości, przedłożone przez powoda dowody okazały się niewystarczające dla uznania zasadności jego żądania odsetkowego. Sąd nie mógł w tym względzie bezkrytycznie bazować na twierdzeniach powoda, który nie przedstawił dowodów świadczących o wysokości zgłoszonego żądania, a którego wyliczenia budziły poważne wątpliwości. Ustalenia te doprowadziły do przekonania, iż w żaden sposób nie można było na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalić, że powodowi należne jest świadczenie odsetkowe i w zakresie innych kosztów, ani zweryfikować jego ewentualnej wysokości.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił żądanie strony powodowej w zakresie kwoty 17.625,52 zł tytułem należności głównej, o czym orzekł w pkt I wyroku. Nadto żądanie zapłaty odsetek umownych z uwagi na treść łączącej strony umowy i zapisy istniejące w tym zakresie, przy uwzględnieniu aktualnej regulacji prawnej co do maksymalnej wysokości odsetek umownych t.j. art. 481 § 1 i 2¹ k.c.

Z uwagi na oświadczenie powoda zawarte w piśmie z dnia 5 lutego 2018r. o cofnięciu powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 845,01 zł, powództwo w tym zakresie należało umorzyć, o czym orzeczono w pkt II wyroku. Zgodnie bowiem z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może zostać cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Jednocześnie stosownie do art. 355 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozew zostanie cofnięty ze skutkiem prawnym sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do uznania cofnięcia pozwu w rozpoznawanej sprawie za niedopuszczalne, dlatego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. orzeczono jak w pkt II wyroku.

W zakresie roszczenia odsetkowego jak i innych kosztów objętych pozvem, Sąd je oddalił w punkcie III wyroku uznając, że strona powodowa nie wykazała tej części roszczenia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajdowało podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Orzekając w tym przedmiocie należało mieć na względzie, że powództwo obejmujące pierwotnie żądanie zapłaty kwoty 21.673,50 zł zostało umorzone w zakresie kwoty 845,01 zł, ostatecznie po rozszerzeniu powództwa opiewając zaś na kwotę 22.651,58 zł. Zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu powód wygrał sprawę w 77,81 % . Koszty postępowania powoda obejmowały opłatę sądową od pozwu w kwocie 271 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszt opłaty notarialnej w wysokości 3,69 zł. Zgodnie z wyżej powołaną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, sąd przyjął, iż skoro pozwana przegrała proces w 77,81 % to w takiej części winna partycypować w kosztach postępowania (77,81 % z kwoty 291,69 zł). Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 226,96 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów w pkt IV wyroku. W związku z rozszerzeniem powództwa i ostateczną kwotą żądania t.j. 22.651,58 zł, należna opłata od pozwu stanowiła kwotę 1.133 zł. Tym samym w pkt v i Vi wyroku Sąd rozstrzygnął o obowiązku uiszczenia pozostałej części nieuiszczonej opłaty (1.133 zł – 271 zł) t.j. 862 zł, obciążając nią każdą ze stron proporcjonalnie do wyniku procesu na podstawie art. 113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zmianami). Mając także na względzie, iż art. 203 § 2 k.p.c. stanowi, że cofnięcie pozwu niweczy skutki (procesowe jak i materialnoprawne) wywołane jego wniesieniem. Pozwany traktowany jest jak wygrywający proces. Zgodnie natomiast z postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012 r. I ACz 491/12 – „Z literalnego brzmienia art. 203 § 2 k.p.c. wynika, że w przypadku cofnięcia pozwu zwrot kosztów postępowania przysługuje wyłącznie pozwanemu, o ile zgłosi w tym zakresie wnioski w wymaganym terminie. Od tej zasady zachodzi wyjątek w sytuacji, gdy podjęcie tej czynności procesowej wiązało się z zaspokojeniem powoda w toku postępowania. W tym jednakże przypadku to na powodzie spoczywa ciężar wykazania, że wystąpienie z pozvem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony i faktycznie doszło do jego zaspokojenia w toku procesu”. LEX nr 1136094. Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy powód cofnął pozew co do zapłaty kwoty 845,01 zł z uwagi na zwrot składki za niewykorzystany

okres ubezpieczenia, a więc nie z powodu okoliczności leżących po stronie pozwanej. Tym samym to powoda powinny obciążać koszty w zakresie części nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 488/17

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 grudnia 2018r.

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. powoda z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji(pouczenie nr 13 w kopii do akt).
3. przedłożyć akta z apelacją lub za 28 dni.

SSR Anita Wolska